

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko S. B.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, odszkodowanie, odprawę, ekwiwalent
za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 maja 2018 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt VIII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka M. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 lutego 2017 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa procesowego,
tj.: art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez pominięcie
i nierozważenie materiału dowodowego w postaci części zeznań powódki
oraz jej twierdzeń zawartych w pozwie na temat jej stanu zdrowia w okresie
poprzedzającym złożenie odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, a także

zwolnień lekarskich świadczących o długotrwałej chorobie w okresie poprzedzającym złożenie odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, jak również zeznań świadków co do stanu zdrowia powódki, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy; art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez pominięcie w treści uzasadnienia wyroku istotnych elementów podstawy faktycznej i podstawy prawnej rozstrzygnięcia, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a także naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p., przez jego niezastosowanie na skutek uznania, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była uzasadniona, tj., że wskazanie jako przyczyny wypowiedzenia „likwidacji zakładu pracy w Ż.” w sytuacji, gdy powódka już od czterech miesięcy pracowała w innym zakładzie pracy, w T., uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „skarga jest oczywiście uzasadniona – bez potrzeby szczególnej analizy prawnej można dostrzec, że wskazywanie przez pracodawcę, jako przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę likwidacji zakładu pracy, w którym pracownik w chwili wręczania wypowiedzenia nie jest już zatrudniony, gdyż został przeniesiony i wykonuje od kilku miesięcy pracę w innym zakładzie pracy należącym do tego samego pracodawcy, nie może stanowić uzasadnionej przyczyny wypowiedzenia z uwagi na brak logicznego związku wskazanej przyczyny z treścią stosunku pracy danego pracownika, tj. aktualnym miejscem świadczenia pracy.”.

W odpowiedzi na skargę pozwany S. B. wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r.,

poz. 1254 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia

Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Zauważyć należy, że wprawdzie Sąd drugiej instancji wprawdzie odnosił się do kwestii związanych z wskazaną przez pracodawcę przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę (likwidacja zakładu pracy), jednakże zasadniczym motywem rozstrzygnięcia (oddalenia powództwa o odszkodowanie z art. 45 § 1 k.p.) było ustalenie przekroczenia przez powódkę terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę (art. 264 § 1 k.p.) i uznanie, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego przywrócenie (art. 265 § 1) k.p. Niedochowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy, skutkującej rozwiązaniem umowy o pracę, o którym mowa w art. 264 § 1 k.p., prowadzi do oddalenia powództwa, bez względu na to, czy rozwiązanie umowy o pracę było zgodne z prawem lub uzasadnione. Z kolei oddalenie powództwa ze względu na przekroczenie terminu z art. 264 § 1 k.p. powoduje, że nie można już stwierdzić, że podana w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna była niezgodna z prawem. Co więcej, niezachowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia wypowiedzenia umowy o pracę wyłącza potrzebę rozważania zasadności i legalności przyczyn tego wypowiedzenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

8 października 2015 r., I PK 284/15, LEX nr 1816586). Podkreślić należy, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Mając to na względzie, dla wykazania oczywistej zasadności skargi konieczne było powołanie w podstawach kasacyjnych zarzutu naruszenia art. 264 § 1 k.p. i art. 265 § 1 k.p., bo tylko uznanie, że to one zostały w sposób oczywisty naruszone, otworzyłoby drogę do oceny zarzutu naruszenia art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na mocy art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).